

LA DONA SALVATGE

Els camins que tots seguim són els del JO instintiu, inherent i salvatge: la dona salvatge.

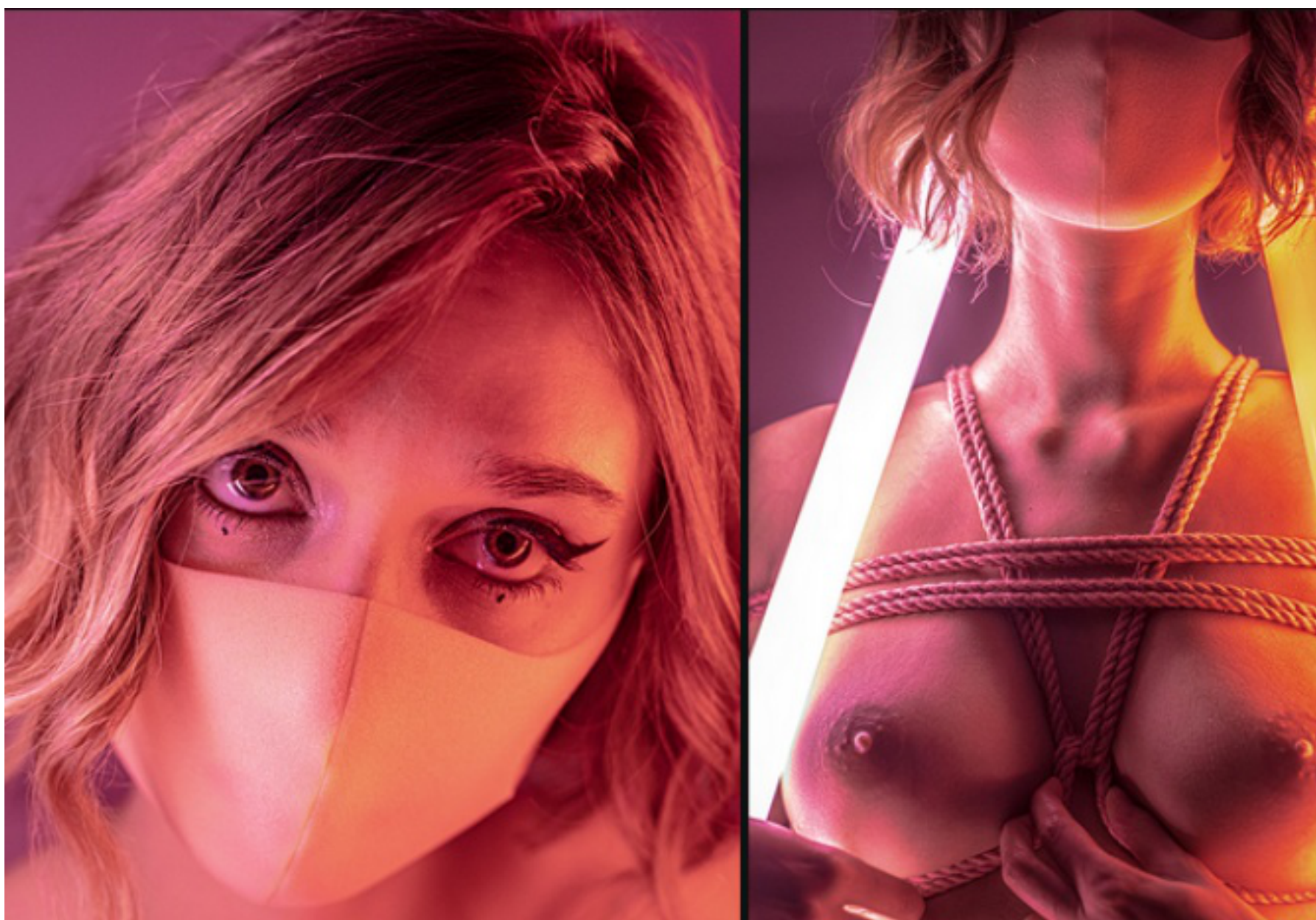
Quan les dones escolten aquestes paraules, es desperten i es reuneix en elles un record remot. El record del nostre absolut, innegable i irrevocable parentesc amb el femení salvatge, una relació que pot haver-se convertit en fantasmagòrica com a conseqüència de l'oblit, per haver estat enterrada en un excés de domesticació i proscripita per la cultura de l'entorn.

Quan una dona s'allunya de la seva font original, queda esterilitzada, perd els seus instints i el seu cicle vital queda desplaçat per la cultura, ja sigui la seva pròpia, ja sigui la dels altres.

Fins i tot la dona més reprimida té una vida secreta amb pensaments i sentiments secrets, luxuriosos i salvatges, és a dir, naturals. Fins i tot la dona més empresonada conserva en el seu interior el JO salvatge perquè sap que algun dia trobarà l'escletxa, l'oportunitat que ella aprofitarà per fugir.

Sense nosaltres la dona salvatge està morta. Sense la dona salvatge, morirem nosaltres. Per la vida, per la veritable vida, les dues realitats han de seguir existint.

C. PINKOLA ESTÉS.
MUJERES QUE CORREN CON LOS LOBOS.

GRANS PENSADORS... HOMES LAMENTABLES...

La dona té una debilitat intrínseca en el seu raciocini. A. COMTE.

Les dones són l'astúcia de l'espècie perquè l'ésser humà real, que és l'home, es reproduïx. A SCHOPENHAUER.

La dona ha de ser passiva i dèbil perquè estan fetes principalment per a complaure a l'home. J.J. ROSSEAU.

La virtut de la dona és la bellesa, la de l'home, la noblesa. I. KANT.

L'instint sexual femení és el més baix i repugnant que hi ha dins la naturalesa. P.J. PROUDHON.

D'on pot deduir-se que un bon novel·lista pot ser un perfecte sàdic, un gran pintor un depravat, un músic excels un depredador i un filòsof reverenciats, un gran fill de puta.